

[Glensgård]

CD eller hos de radikale, men en selvstændig politik, og den ønsker vi at tage ansvaret for.

Derfor ønsker vi også at tage ansvaret for at sige, at i den nuværende situation er det fuldstændig galmandsværk at igangsætte et kontaktmøde mellem regeringen, LO og DA. Det er klart, det bliver intet til. Der er kun folketinget tilbage. Vi erkender, at der ingen muligheder er for normale overenskomstmøder i den situation, vi står i. Der er folketinget tilbage. Men vi skulle da heller ikke være bange. Vi er jo alle sammen valgt til at tage et ansvar, og jeg går da heller ikke ud fra, at hr. Ib Christensen vil fralægge sig dette ansvar. Når det går i kaos, så er det os, der skal få samfundet til at fungere. Hvis hr. Ib Christensen vil fralægge sig det mandat, så synes jeg, han skulle fralægge sig sit mandat, for der følger et vist ansvar med at blive valgt til folketinget, selv for en retsstatsmand.

Flygaard (DR):

Jeg føler anledning til på nuværende tidspunkt at knytte et par personlige bemærkninger til noget af det, der er sagt her på det sidste.

For det første vil jeg gerne sige, at uanset om man taler om indkomstfremgange eller man taler om indkomstskattens sættelser for større eller mindre dele af befolkningen, så ligger det helt klart, at i spørgsmålet om real-lønnen for en enkelt eller enkelte grupper i samfundet er der sådan set kun 3 muligheder: en reallønsfremgang kan tilvejebringes ved en større produktion, eller den kan fremskaffes ved en anden fordelingspolitik. Her må jeg tilstå, at jeg havde egentlig troet, at den socialdemokratiske mindretalsregering og også socialdemokratiet i den nuværende regering havde været i stand til i højere grad at føre sine synspunkter frem om først og fremmest at se på de arbejdsfrie indkomster. Men det lader det stadig væk tilbage at ønske. Endelig kan man pege på den tredje mulighed, som vi vist næsten alle sammen kan være enige om vurderingen af: at basere en reallønsfremgang i den nuværende situation på fortsat optagelse af lån i udlandet er en i enhver henseende meget hasarderet politik.

Man skal ikke tro – som flere medlemmer har sagt til mig – at rettsforbundet ønsker en konflikt. Dette er ikke tilfældet.

Den gamle konseilspræsident J. C. Christensen brugte engang den vending: »Der sker immervæk noget nyt.« Det gør der vel også. Det har man fået bekræftet mange gange. Men man kan alligevel undre sig, når den nuværende regering fører den politik, som den rent faktisk har gjort over for tjenestemændene. Det får i hvert fald mig til at tænke på Madsen-Mygdal.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Det kræver vist ingen kommentarer, når hr. Glensgård på vegne af fremskridtspartiet, netop fremskridtspartiet, påkalder ansvarligheden og søger at appellere til andre partiers ansvarlighed. Derfor skal jeg nøjes med at replicere på det andet, hr. Glensgård sagde, nemlig at i den nuværende situation må folketinget og regeringen fastsætte tingene. Der er ikke andre til at gøre det.

Hvorfør mener fremskridtspartiet det? Det gør det formentlig, fordi der her er tale om lønfastsættelser. Hvornår giver fremskridtspartiet udtryk for en tilsvarende holdning, når det drejer sig om indgreb over for priser, over for avancer, over for udbytter, endsige over for de arbejdsfrie gevinster på jord? Der oplever man det ikke. Der skal folketinget altså ikke gribe ind. Når det drejer sig om at bestemme, under hvilke vilkår lønmodtagerne skal sælge deres arbejdskraft, så skal det ske ved statsdiktat, også i den private sektor. Man må nok konkludere, at dette afslører en grundlæggende konservativ holdning, der kun bliver camoufleret af fremskridtspartiets specielle vulgære form.

Poulsgaard (FP):

Jeg har faktisk mange venner inde i dette ting. Vi er politisk uenige, men der er mange af jer, jeg egentlig godt kan lide. Men jeg kunne egentlig også godt lide, hvis I somme tider læste lidt om, hvad det er, fremskridtspartiet vil, og ikke bare så overskrifterne i aviserne.

Mit partis ordfører har på en glimrende vis redegjort for partiets politik, men der er noget, som ikke rigtig kom klart frem, fordi det er så selvfølgelig, at I skulle vide det. Vi har aldrig nogen sinde sagt, at vi er imod den fri forhandlingsret. Vi har stedse sagt –